

да се раздѣли западната черкова отъ источна-та. Тѣзи сѣхшти егонистически цели играять главна рола и въ история-та на сички-тѣ ереси, които презъ цѣлия срѣдни вѣкъ държали Европейската мисль въ трескаво състояние. Имало наистина на него време и почтени хора, които били фанатически и отъ всё сърце предадени на своята идея, имало гонители, които били твърдо убѣдени, че гонения-та сѣ били необходимо нуждни, ала тѣ били твърдѣ малко. И колко-то ги е имало, сички, сѣ малко искључения, били сѣ слѣпо орждие въ рѣце-тѣ на нѣкоя политическа партия, която никакъ се не грижала за догматическа-та и нравственна-та страна на онуй, което вършила.

Въ 622 год. подиръ Христа четиредесето-годишния Аравитенинъ Мухамедъ, синъ на Абдулла, принудилъ се да бѣга отъ Мекка въ Медина и да се крие отъ своитѣ гонители, во време-то на свое-то пжтуване. А дваесе години подиръ туй негови-тѣ ученици завладѣли сички-тѣ земи отъ Триполисъ (въ Африка) чакъ до Индия, и отъ Индийския океанъ до Кавказъ. Таквози нечуванно промѣнение шитеше да ни се чини като нѣкое чудо, ако да не знаяхме че голѣма часть отъ земи-тѣ, освоени отъ Аравитени-тѣ сѣ били отцѣпени отъ Византийска-та Империя и препълнени съ еретици. Нѣколко значителни завоевания бѣхж само приятно въспоминание за Аравитени-тѣ. По такъвзи неочакванъ начинъ билъ освоень Египетъ. Въ 639 год. Калифъ Омаръ проводилъ своя военачалникъ Амру въ Египетъ съ четири хиляди души